

PLOPSA-PLEURIS

2011-09-01 09:12:01

Herhalen, herhalen en nog eens herhalen. Dat is schijnbaar wat we opvoedkundig moeten doen om onze kinderen iets bij te brengen. Niet versagen, maar domweg volhouden! Zo heb ik samen met mijn kleine meid inmiddels alle afleveringen van de gehele serie Kabouter Plop DVD's meer dan dertig keer gezien en nog steeds krijgt zij er geen genoeg van. Ik lipdub inmiddels moeiteloos alle afleveringen inclusief beginliedje en introductieverhaaltjes. RTL kan zich de kosten voor de 'Op zoek naar...'-variant besparen. De Plop-The-Musical-audities zou ik namelijk zeker en vast glansrijk doorlopen. Gezien dit enthousiasme leek ons daarom een dagje Plopsa Indoor, helemaal speciaal voor onze jongedame, een leuke geste. Zo kan ze de echte Kabouter Plop, Kwebbel, Piet Piraat en Bumba eindelijk eens recht in de poppenogen kijken. Het bekende "*maar je krijgt er zoveel voor terug*" is bij de meeste ouders inmiddels gemeengoed en de enige rechtvaardiging voor deze slopende dagbesteding.

Zeventien en een halve euro per persoon kost de populaire kinderkermiss uit de Belgische Studio 100-koker! Zeventien en een halve euro! Alsof je een emmer leeggooit. Kinderen onder de 85 centimeter hebben gelukkig gratis entree. Mijn dochtertje blijkt bij de intimiderende meetlat naast de kassa exact deze lengte te hebben. Als ik dat had geweten had ik haar, ondanks de net overtrekkende regenbui, op de parkeerplaats al van haar sandaaltje ontdaan en haar op blote voetjes laten binnenkomen.

In de verte overschreeuwt een oorverdovend kindergekrijs de vrolijke K3-hits afkomstig van de carrousel. "*We kunnen nog terug*", fluister ik mijn wederhelft vluchtig toe terwijl onze kleine Plop-freak gelijk wordt geconfronteerd met de echte Kwebbel. Was zij vanmorgen nog enorm enthousiast over de aanstaande kennismaking; nu schreeuwt ze als een mager speenvarken op zijn laatste reis naar het vleesverwerkingsbedrijf bij het zien van de enorme vrouwtjesdwerg. Na herhaaldelijk mislukte pogingen zit een vrolijke foto samen met de mega-lilliputter er daarom jammer genoeg niet in. Gelukkig maar. De commerciële prenten worden aan het eind van de dag namelijk voor niet minder dan acht euro verkocht. (Ik poog nog onze mislukte foto gratis mee te krijgen daar deze immers toch al is afgedrukt en naar afloop om privacyredenen moet worden vernietigd.)

Halverwege de middag is ons kleine nageslacht plots even zoek. Ze blijkt zelfstandig te zijn ingegaan op een uitnodiging van de juffrouw van de schmink en zit aandachtig stil wanneer een vlinder op haar snufferd wordt geschilderd. Of ik na gereedmelding wel even zes euro wil betalen!

En dan..., in de verte..., ver boven alle andere attracties uit... staat de ultieme speelsensatie. Het is blauw, rood, geel en groen, behoeft enorme lenigheid en hangt van plakkerige babyzever, vadsige neusbagger en andere ondefinieerbare kinderprut aan elkaar. Als ergens de EHEC-bacterie ten volste kan gedijen, dan is het in deze mega-klimboom. Mijn dochtertje rent er desalniettemin met enorme enthousiasme naar toe. En aangezien mevrouw nooit iets alleen durft, is pappa gedoemd haar te begeleiden door deze horrorattractie-voor-volwassenen. Bij de ingang word ik allereerst getrakteerd op een rijtje meurende kindersandaaltjes, mini-Birkenstockjes en kleine Crocjes. Ploperdepop, wat kunnen die kleine kleuterpootjes stinken. Als een onvolgroeid slangenmeisje uit een slechte Cirque-du-Soleil-act, wurm ik me vervolgens door plastic buizen, balanceer ik over touwbruggen en penetreer ik door kleine spleten omhoog. Onderweg porren van links, rechts, onder en boven de smerige kindervoetjes en -handjes in mijn lichaam. De meeste klauwtjes zijn inmiddels zwarter dan de donkerste negers in een nog niet ontdekt junglegebied in Afrika. Alleen zandstralen of een chemische reiniging kan hier nog soelaas bieden. De stikkende sokjes kunnen na sluitingstijd subiet als klein chemisch afval in de vuilverbrander.

Ergens op de route blijf ik met mijn bril steken in de twee verticaal draaiende rollades waar eigenlijk enkel

een dun, Biafra-achtig kinderlijfje doorheen kan. Ik moet echter verder; er is immers geen weg terug. Helemaal boven aangekomen kijkt een moeder me lachend aan wanneer ik het zweet van mijn voorhoofd veeg en me realiseer dat ik vandaag – God mag weten hoe – ook nog naar beneden moet. Het laatste stukje van onze reis naar beneden gaat via een smalle glijbaan en eindigt in de bekende ballenbak. Samen gaan we even kopje onder tussen de plastic kogels om vervolgens, als een feniks herrijzende uit zijn eigen as, weer boven te komen. Ik weet niet hoe snel ik uit het bad moet komen dat immers meer besmettingsgevaar bezit dan reactor twee van de Japanse Fukushima-kerncentrale. We hebben het gered! Wat een geweld(ad)ig spektakel!

Aan het einde van deze enerverende dag lopen we, met op ons lichaam een cocktail van multiresistente bacteriën, richting auto. Thuis aangekomen blijkt een desinfecterende douche geen overbodige luxe. De volgende morgen kom ik mijn bed niet meer uit door de polpsa-pleuris-pijn in mijn rug. Maar ach, je krijgt er zoveel voor terug...